

Mødet den 1. Februar 1916.

Fraværende: Carl Laursen og Magnus Nielsen.

1. (J. Nr. 373—1916). Skrivelse af 17. Januar 1917 fra Indenrigsministeriet med Approbation paa **Forhøjelse af Taksterne for Ophold paa Fattiggaarden**, saalydende:

»Efter Modtagelsen af det med Amtets paa-tegnede Erklæring af 6. d. M. hertil indkomne Andragende fra Aarhus Byraad approberer Ministeriet herved, at de i Skrivelse herfra af 21. April 1913 ommeldte Takster for Benyttelsen af Købstadens kommunale Forsørgelsesanstalt fra 1. Januar d. A. at regne forhøjes til 1 Kr. 20 Øre for Lemneafdelingens Vedkommende og til 1 Kr. 80 Øre for Sygeafdelingens Vedkommende, saaledes at disse Takster i Medfør af Fattiglovens § 48, 2. Stykke fremtidig kan tjene som bindende Rettesnor for Afviklingen af det indbyrdes Mellemværende mellem Fattigkommunerne.«

Toges til Efterretning.

2. (J. Nr. 252—1916). Skrivelse af 10. Januar 1917 fra Indenrigsministeriet med Samtykke til **Optagelsen af et Kommunelaan paa 900000 Kr.** hos Sparekassen for København og Omegn.

Toges til Efterretning.

3. (J. Nr. 252—1916). Skrivelse af 23. Januar 1917 fra Indenrigsministeriet med **Samtykke til eventuel ekstraordinær Skatteudskrivning i Anledning af Optagelsen af Laanet paa 900000 Kr.** hos Sparekassen for København og Omegn, saalydende:

»I Anledning af det af Byraadet hertil indgivne Andragende af 17. d. M. skulde man til Efterretning og videre Bekendtgørelse tjenstlig melde, at Ministeriet herved tillader, at der i den Obligation, der med Samtykke herfra af 10. d. M. af Aarhus Byraad vil være at udstede for det i Sparekassen for København og Omegn optagne Laan paa 900000 Kr., indeholdes en Bestemmelse om, at Byraadet forpligter sig til, om fornødent, at foretage ekstraordinær Skatteudskrivning til Dækning af Kommunens Forpligtelser ifølge Obligationen.«

Toges til Efterretning.

4. (J. Nr. 107—1916). Skrivelse af 25. Januar 1917 fra Indenrigsministeriet om, at Etatsraad Chr. Filtenborg er valgt til **Overligningskommisær** og Overretssagfører Fr. Bayer til Suppleant for 3 Aar fra 15. Januar 1917 at regne.

Toges til Efterretning.

5. (J. Nr. 543—1916). Cirkulære af 18. Januar 1917 fra Indenrigsministeriet vedrørende **Forbudet mod Opfodring af Kartofler.**

Toges til Efterretning.

6. (J. Nr. 59—1916). Meddelelse fra Overligningskommissionen om en i Henhold til Landsoverskatteraadets Afgørelse foretaget **Skattonedsættelse.**

Toges til Efterretning.

7. (J. Nr. 23¹⁸—1916). **Berotning fra Overligningskommissionen** for 1916—17 (Hovedligningen).

Til Efterretning.

8. (J. Nr. 270—1916). Cirkulære af 25. Januar 1917 fra Indenrigsministeriet vedrørende Lov Nr. 392 af 22. Decbr. 1916 om Tillæg til og Forandringer i Lov Nr. 187 af 9. Juni 1916 om **Fastsættelse af Husleje**, saalydende:

»Ifølge § 9 i Lov Nr. 392 af 22. December 1916 om Tillæg til og Forandringer i Lov Nr. 187 af 9. Juni 1916 om Fastsættelse af Husleje kan Bestemmelserne i førstnævnte Lovs §§ 1—6 ved kgl. Anordning og med de Lempelser, som Forholdene nødvendiggør, udvides til at omfatte andre Kommuner end de i Lovens § 1 nævnte (København, Frederiksberg og Gentofte), forsaavidt Indstilling derom sker fra vedkommende Kommunes Bestyrelse.

Under Henvisning hertil skal man efter dertil given Foranledning tjenstlig anmode d'Hrr. Amtmænd om hver for sit Vedkommende at ville gøre Kommunalbestyrelserne i de af Amtets Kommuner, i hvilke Huslejenævnet er nedsatte, opmærksom paa, at der ved saadanne Udvidelser af nævnte Lovbestemmelser vil kunne vedtages Lempelser med Hensyn til det i § 6 omhandlede Antal af Lejligheder, hvoraf Nævnets Huslejerepræsentanter skal være Ejere og Udlejere, men at der ikke haves Hjemmel til helt at undtage § 6 fra at finde Anvendelse i vedkommende Kommune, til hvis Omraade Lovens Bestemmelser iøvrigt ønskes udvidet.

I Forbindelse hermed finder man Anledning til at henlede Opmærksomheden paa, at naar Bestemmelserne i Loven af 22. December 1916 §§ 1—6 ved kgl. Anordning udvides til at omfatte andre Kommuner end København, Frederiksberg og Gentofte, kan Gyldigheden af Bestemmelserne for hver Kommunes Vedkommende

først regnes fra Datoen for Kommunalbestyrelsens Indstilling, saaledes at Bestemmelserne i Lovens §§ 1—2 kommer til Anvendelse paa Opsigelser, der er meddelte Lejeren paa eller efter den Dag, da Kommunalbestyrelsens Indstilling er udfærdiget, medens Bestemmelserne i Lov Nr. 187 af 9. Juni 1916 gælder for Opsigelser, der er meddelte Lejeren forinden Datoen for Kommunalbestyrelsens Indstilling.

Et Antal Særtryk af nærværende Cirkulære vil blive fremsendt til Fordeling mellem Kommunalbestyrelserne i de Kommuner, i hvilke Huslejenævn er nedsat.«

Formanden gennemgik Cirkulæret og gjorde opmærksom paa de Punkter, hvori Loven af 22. Decbr. 1916 afviger fra Loven af 9. Juni 1916. Kasseudvalget havde overvejet Sagen og indstillede, at Byraadet rettede en Henvendelse til Indenrigsministeriet om, at Bestemmelserne i den førstnævnte Lovs §§ 1—6 bliver gjort gældende for Aarhus. Med Hensyn til Bestemmelsen i § 6 om, at ingen kan være Medlem af Nævnet som Husejer uden at være Ejer og Udlejer af mindst 7 Lejligheder, vilde der jo i Henhold til Cirkulæret kunne foretages Lempelser, altsaa ogsaa fastsættes et lavere Tal, og paa dette Punkt skulde Taleren ganske henstille Sagen til Byraadets Afgørelse.

Mousten anbefalede Indstillingen og bemærkede, at en Del Opsigelser sikkert vilde være undgaaet, hvis denne Sag var kommet noget tidligere frem. Dog vilde Loven vel endnu kunne faa nogen Betydning for Aarhus. Taleren fandt, at man burde sætte 3 Lejligheder i Stedet for 7, hvilket Antal syntes lovlig stort for Aarhus Vedkommende.

Simon sen kunde slutte sig til Indstillingen, som vel næppe vil møde stærk Modstand fra nogen Side. Taleren troede ikke, at et stort Antal Lejligheder altid stod i Forhold til vedkommende Husejers Humanitet, saa han vilde foreslaa, at man vedtog at ombytte Tallet 7 med 1.

Formanden fandt, at Antallet ikke godt kunde være mindre end 3, da Meningen dog var, at Husejernes Interesser skulde repræsenteres.

Mousten gik gerne med til at sætte 1 Lejlighed, men maatte dog gøre opmærksom paa, at en Ejendom med 4 Lejligheder, altsaa 1 til Ejeren selv og 3 til Udleje, ikke kunde kaldes stor.

Mikkelsen kunde ikke indse, at en Husejer, der kun havde 1 eller 2 Lejligheder at leje ud, kunde have ret mange Interesser som Ejer at varetage. Som Loven var, bød Velanstændighed at vælge Folk, der virkelig havde Lejligheder at leje ud, men iøvrigt var Sagen næppe af synderlig Vigtighed.

Formanden vilde anse det for rigtigst at blive ved 3. Det vilde være vel vidt at gaa at sætte Tallet til 1.

Simon sen bemærkede, at Mikkelsens Udtalelse vel fremkom af et Interessestandpunkt, men at man ogsaa kunde se saaledes paa det, at der tilstræbtes at skabe et ret uforstaaeligt Skel mellem Ejere og Lejere. Var det Meningen, kunde Konsekvensen let blive, at man helt vilde udelukke et bestemt politisk Parti.

Formanden gjorde opmærksom paa, at Skellet var sat ved selve Loven, saaledes at det efter denne vilde være rigtigst at vælge Folk, der virkelig var Husejere.

N. Joh. Laur sen bemærkede, at der jo

ogsaa var en Del Socialdemokrater, som havde et ret stort Antal Lejligheder til Udleje.

Indstillingen vedtoges saaledes, at Tallet 7 i § 6 forandres til 1.

9. (J. Nr. 531—1916). Regnskab for **O. M. Nyrups Legat** for 1916.

Toges til Efterretning.

10. (J. Nr. 417—1916). Skrivelse af 24. Januar 1917 fra Den danske Købstadforening angaaende **Tegning af Kommunens Ulykkesforsikringer** i Henhold til Loven af 6. Juli 1916, saalydende:

»Under Henvisning til Bestyrelsens Cirkulære af 7. November f. A. og den paa sidste Repræsentantmøde førte Forhandling om Kommunernes Ulykkesforsikring, tillader Bestyrelsen sig at meddele, at den til forskellige Forsikringsselskaber har rettet Forespørgsel om Betingelserne for Overtagelse af en samlet ensartet Forsikring for de danske Købstadkommuner. Bestyrelsen har derefter modtaget Tilbud fra 3 Selskaber. 2 af disse har tilbudt at overtage Forsikringen for en fast Præmie, der for alle Funktionærer med en Aarsløn af 1000 Kr. eller derover udgør:

for en 1-aarig Forsikring Kr. 12,00 og

- - 10-aarig — - - 10,80;

for Lærere og Lærerinder henholdsvis Kr. 4,00 og Kr. 3,60. De gunstigste Betingelser er imidlertid opnaaet hos »Arbejdsgivernes Ulykkesforsikring«, der, som det vil ses af nedenstaaende Skrivelse, tilbyder at overtage en 5-aarig Forsikring for en Præmie, der er lavere end den, som de andre Selskaber tilbyder for en 10-aarig.

Tilbudet fra Arbejdsgiverforeningen er saalydende:

»Ved nærværende tillader vi os høffigst at meddele, at Arbejdsgivernes Ulykkesforsikring — under Forudsætning af, at der inden for Deres ærede Forening vedtages almindelig Tilslutning til Selskabet — kan tilbyde at overtage Erstatningsansvaret i Henhold til Ulykkesforsikringsloven af 6. Juli 1916 for samtlige Funktionærer og Arbejdere, som beskæftiges af de Kommuner, der tilmeldes Foreningen, for følgende Præmie om Aaret for hver forsikret:

Lærere og Kontorpersonale Kr. 2,00

Øvrige Personer (med Undtagelse af

Brandkorpse) — 10,00

For Brandkorpse vil Præmien andrage følgende Beløb om Aaret pr. Mand:

for Brandkorps i Byer med under 15000

Indbyggere Kr. 2,50

for Brandkorps i Byer med over 15000

Indbyggere — 4,00

Herfra er dog undtaget de Byer, som har fast Brandkorps (t. Eks. Aarhus). For saadanne Brandkorps vil Præmien rette sig efter, hvor mange Ildebrande der gennemsnitlig er om Aaret.

Præmierne er beregnet under Forudsætning af, at Forsikringen tegnes for et Tidsrum af mindst 5 Aar ad Gangen.

Arbejdsgivernes Ulykkesforsikring skal endvidere være villig til efter Udløbet af hver femaarig Periode at tilbagebetale Halvdelen af det eventuelle Overskud, der maatte fremkomme, efter at der fra de samlede for den paagældende Periode erlagte Præmier er draget:

1. Erstatninger og Lægehonorarer for de i Fem-aaret indtrufne Skader, og

2. Administrationsomkostningerne (beregnet procentvis af Præmieindtægten, — jvfr. A. U.s Aarsregnskab),

medens den anden Halvdel skal tilfalde A. U. til Dækning af Katastrofer.

Vedrørende Administrationsomkostningerne i vor Afdeling A. — den Afdeling i hvilken Kommunernes Forsikringer i A. U. bliver tegnet — skal vi oplyse, at disse andrager mindre end Halvdelen af, hvad Ulykkesforsikringselskaber i Almindelighed anvender til Administration.«

Derhos tilføjes i Skrivelsen, at der intet vil være til Hinder for, at de Kommuner, der allerede har tegnet Forsikring i Henhold til den nye Lov i andre Selskaber, kan vente med at indtræde under den eventuelle Forsikring i A. U., indtil Forsikringen i det andet Selskab udløber, ligesom de Kommuner, der for Tiden har Forsikring løbende andetsteds efter den gamle Lov, kan tegne Supplementsforsikring i A. U. til Dækning af Forskellen mellem den gamle og den nye Lovs Erstatningssummer.

Bestyrelsens Flertal finder, at dette Tilbud er saa gunstigt, at det, bl. a. under Hensyn til den Risiko, der er forbunden med Oprettelsen af en selvstændig Ulykkesforening for Kommunerne, og de uberegnelige Udgifter, som dette vil medføre, ikke kan tilraades at etablere en saadan selvstændig Forening, og foreslaar, at Købstadkommunerne enes om at tegne deres Forsikringer hos Arbejdsgivernes Ulykkesforsikring paa de tilbudte Vilkaar.

Et Mindretal indenfor Bestyrelsen (Jac. Christensen, J. Rasmussen og L. Rasmussen) foreslaar, at Købstadkommunerne selv overtager Forsikringen af de Personer, overfor hvilke Kom-

munerne har Forsikringspligt, saaledes at der af Kommunerne betales et aarligt Kontingent svarende til det, som kræves af Arbejdsgivernes Ulykkesforsikring. Da det dog maa blive Kæmnerkontorerne, som hvert Aar maa indbetale det samlede Aarsbidrag fra hver Kommune ledsaget af Fortegnelse over, hvor mange Personer Forsikringen omfatter, kan de Udgifter, som private Selskaber har til lokal Administration m. m., ganske spares for Købstadkommunerne, ligesom ogsaa Arbejdet paa det Kontor, som leder Kommunernes Ulykkesforsikring, kun bliver yderst ringe og derfor meget billigt.

Skulde der ikke være Stemning for, at Kommunerne selv opretter en saadan Forsikring, anbefaler Mindretallet at modtage Tilbudet fra Arbejdsgivernes Ulykkesforsikring. —

Ved at meddele dette, anmoder man det ærede Byraad om snarest muligt og senest den 15. Februar d. A. at ville sende Underretning til Foreningens Sekretariat, Købmagergade 11, København, om Byraadet ønsker at tegne Forsikring hos Arbejdsgivernes Ulykkesforsikring, idet i saa Fald hoslagte Skema samtidig bedes indsendt i udfyldt Stand.

Det bemærkes herved i Henhold til Tilsagn fra Direktøren for Arbejdsgivernes Ulykkesforsikring, at saafremt Tilbudet antages inden 15. Februar d. A., vil Forsikringen kunne betragtes som gældende fra 1. April d. A., uanset om den endelige Ordning med Udstedelse af Policer m. v. mulig ikke bliver færdig til dette Tidspunkt.«

Fra Kasseudvalget forelaa Indstilling om, at Byraadet tiltræder den af Købstadforeningens Bestyrelses Flertal foreslaaede Ordning, hvorefter det

af Arbejdsgivernes Ulykkesforsikring gjorte Tilbud modtages.

Formanden forelagde Kasseudvalgets Indstilling.

Mousten var en Tilhænger af, at Kommunerne selv overtog Forsikringen, og kunde ønske, at Byraadet tiltraadte Tanken i dette Princip, men var paa den anden Side klar over, at en Ordning i den Retning ikke kunde opnaas til 1. April, til hvilket Tidspunkt Loven jo traadte i Kraft.

Mikael Johansen vilde, hvis der skulde afstemmes om, hvorvidt Byraadet i Princippet biligede Tanken om, at Kommunerne selv overtog Forsikringen, anmodede om at faa Sagen udsat.

Formanden bemærkede, at det, naar man havde vedtaget det foreliggende Forslag, maatte blive et Fremtidsspørgsmaal, hvorvidt Kommunerne selv skulde overtage Forsikringen.

Jakob Jensen havde helst set, at Kommunerne blev deres egen Assurandør, men kunde ikke indse, hvorledes man kunde faa truffet en saadan Ordning til 1. April. Alene af den Grund, at der ikke var Enighed om denne Tanke i Købstadsforeningens Bestyrelse, forhindrede Tankens snarlige Gennemførelse. Taleren kunde derfor ikke se rettere, end at man burde tage mod Tilbudet.

Niels Jensen var bange for, at der vilde komme en Vanskelighed derved, at de forskellige Udvalg havde deres Folk forsikret i forskellige Selskaber, og at en Del af Forsikringerne udløb inden 1. April, for nogles Vedkommende allerede i Januar. Da de paagældende Selskaber nemlig ikke vilde forny Forsikringen for mindre Tid end et Aar, vilde man altsaa, hvis man modtog Tilbudet fra Arbejdsgivernes Ulykkesforsikring, faa

en Del Funktionærer forsikret i 2 Selskaber i det meste af et Aar.

M i k a e l J o h a n s e n antog, at Spørgsmaalet om de kommunale Forsikringer og derunder ogsaa Ulykkesforsikringerne vilde komme til Behandling paa det store Købstadmøde efter Byraadsvalgene, antagelig i Maj Maaned. Til den Tid kunde man imidlertid ikke vente med Ulykkesforsikringerne, da Loven om disse jo traadte i Kraft til 1. April, og der var da intet andet at gøre end at modtage Arbejdsgivernes Ulykkesforsikrings Tilbud, som jo ogsaa var ganske udmærket. Iøvrigt havde Budgetudvalget besluttet, at alle Kommunens Forsikringer efterhaanden skulde samles under eet Udvalg. Det af Hr. Niels Jensen anførte Forhold vilde ikke være nogen Hindring for at modtage Tilbudet fra Arbejdsgivernes Ulykkesforsikring, da dette Selskab var villigt til at overtage Forsikringerne, efterhaanden som de udløb.

J a k o b J e n s e n saa heller ingen Hindring for at modtage Tilbudet i det af Hr. Niels Jensen fremførte. Taleren kunde tiltræde Indstillingen, fordi han var overbevist om, at man ikke i Løbet af det første Aar kunde faa en Ordning, hvorefter Kommunerne selv overtog Ulykkesforsikringen.

N. J o h. L a u r s e n gjorde opmærksom paa, at en hel Del ny Forsikringer skulde tegnes til 1. April, bl. a. for Lærerne, og at alene dette var en Grund til at tage mod Tilbudet.

Indstillingen vedtoges.

11. (J. Nr. 541—1916). Andragende fra Arbejdernes Fællesorganisation om **Foranstaltninger i Henhold til Dyrtidsloven**, saalydende:

»Foranlediget af den stadig stærke Stigning paa alle Livsforhold og den deraf følgende vanskelige Stilling for den store ubemid-

lede Befolkning, der ikke har Adgang eller Evne til i tilsvarende Grad at skaffe sig forøgede Indtægter, tillader Arbejdernes Fællesorganisation i Aarhus sig i Henhold til den af Rigsdagen vedtagne Lov om Dyrtidsforanstaltninger at fremsætte følgende Andragende til Aarhus Byraad:

1. At fortsætte den hidtidige Pengeunderstøttelse til arbejdsløse og syge o. s. v. (med mindst 2 Kr. pr. Dag og 35 Øre pr. Dag for hvert Barn) samt at yde Huslejhjælp — helt eller delvis.
2. At indføre Skolebespisning i større Udstrækning end hidtil med Adgang for alle Skolebørn (eventuelt Middagsmad den ene Dag, Mælk og Franskbrød den anden Dag).
3. At Maden fra det kommunale Folkekøkken, der forventes aabnet snarest muligt, udleveres til en Pris, der i hvert Fald ikke ligger højere end Fremstillingsprisen.
4. At fremskaffe følgende Brændselsordning, hvorefter fattigunderstøttede, alderdomsunderstøttede samt Familier, hvis aarlige Indtægt ikke overstiger 1300 Kr., og hvor der er Børn, faar deres Forbrug gennem Kommunen til nedsat Pris enten af Kul og Kokes, der fremskaffes gennem Fragtnævnet eller leveres af Kulimportører.

Familier med Børn og med Indtægter fra 1300 Kr. og opefter — saa langt Forbruget kan imødekommes — til 3000 Kr. faar fortrinsvis Adgang til at forsyne sig med Ildebrændsel fra Kommunens Gasværk ÷ det Tillæg (ikke under Kr. 1,25) Kommunen kan afse hertil.

5. Endvidere foreslaas en alm. Prisnedsættelse i saa stor Udstrækning, som de Midler, der

efter Dyrtidsloven stilles til Raadighed, tillader, gældende for alle Byens Borgere, f. Eks. paa følgende Varer:

2 kg Brød nedsættes til	30 Øre.
$\frac{1}{2}$ - Mel (Nr. 1) nedsættes til . . .	10 —
$\frac{1}{2}$ - Sæbe (grøn og brun) nedsættes til	20 —
$\frac{1}{2}$ - Margarine (Plante) nedsættes til	60 —
1 l Sødmealk nedsættes til	16 —
1 - skummet Mælk nedsættes til ..	6 —
1 - Kærnemælk —	6 —
Flæsk som nu	85 —
1 Td. Kartoffler Kr. 6 (Detailpris i Henhold hertil).	

I Sygdomstilfælde, hvor Lægen ordinerer det, 1 Æg pr. Dag for 10 Øre.

50 % Tilskud til Køb af Træfodtøj, og i særlige Tilfælde ydes ogsaa Tilskud ved Køb af Læderfodtøj.

6. At det fulde Beløb, Dyrtidsloven stiller til Raadighed, anvendes, og at Kommunens Merudgift ved Gennemførelsen af ovenstaaende Dyrtidsforanstaltninger paalignes saaledes, at Ekstraskatten for Indtægters Vedkommende kun paalægges Skatteindtægter fra 6000 Kr. og opefter.

Foranstaaende foreslaaede Dyrtidsforanstaltninger tillader man sig at anmode det ærede Byraad at optage til velvillig Behandling snarest — eventuelt ved Afholdelse af et ekstraordinært Byraadmøde.«

Formanden udtalte, at Dyrtidsudvalget, som jo var sammensat af Medlemmer af Byraadet, Hjælpekassens Bestyrelse og den kommunale Prisreguleringskommission, havde underkastet Andra-

gendet en foreløbig Behandling og mente, at det ikke kunde bringe Behandlingen til Ende, før der forelaa Oplysning om Rækkevidden af de under Andragendets Punkt 5 foreslaaede Foranstaltninger. Disse Oplysninger vilde nu blive skaffet til Veje, og Udvalget skulde derefter komme med Indstilling. Naar Taleren desuagtet allerede nu forelagde Sagen, var det fordi der var udtalt Ønske om en snarlig Behandling. Iøvrigt var de under Punkterne 1—4 anførte Foranstaltninger allerede i alt væsentligt efterkommet af Byraadet. Hvad Punkt 1 angik, havde Formanden for Hjælpekassens Bestyrelse erklæret, at de der nævnte Sætsler var de samme, som nu i Regelen blev anvendt. Angaaende Punkt 2 vilde maaske de Medlemmer af Byraadet, som var Medlem af Komiteen for Skolebespisningen, udtale sig, men iøvrigt var Ønsket under dette Punkt vist allerede i det væsentligste efterkommet, og med Hensyn til Punkt 3, saa var det netop Mening, at Maden fra Folkekøkkenet skulde leveres for den Pris, den kostede at fremstille. Desværre havde forskellige Forhold, saaledes Vanskeligheden ved at skaffe Materiale og nu ogsaa Frost, bevirket, at Indretningen af Folkekøkkenet havde taget længere Tid end paaregnet, men naar Køkkenet kom i Brug, vilde Punkt 3 altsaa være imødekommet. Taleren var ikke ganske klar over, hvad Mening med Forslaget under Punkt 4 var, men han skulde med Hensyn til dette Punkt blot bemærke, at ogsaa i den Henseende vilde der saa vidt muligt blive truffet Foranstaltninger. I denne Forbindelse kunde Taleren oplyse, at Adgangen til at faa billige Kul og Kokes i December Maaned kun var blevet benyttet af ca. Halvdelen af dem, der havde været berettiget dertil. Dette tydede ikke paa synderlig stor Trang.

Det under Punkt 6 udtalte Ønske om Ekstrabeskatningen kunde Byraadet ikke nu træffe Bestemmelse om, da man i den Henseende maatte rette sig efter Behovet, og man intet vidste om Rækkevidden af de under Punkt 5 foreslaaede Foranstaltninger, hvis man vedtog noget i den Retning. Sluttelig foreslog Taleren at udskyde Punkt 5 af Debatten og tage Punkterne 1—4 til Efterretning.

Simonson vilde gøre opmærksom paa, at Andragendet faldt i 2 Dele, hvoraf 1. Del gik ud paa, at Dyrtidsloven principielt blev anvendt i sin fulde Udstrækning. At der var Trang til at anvende mere end hidtil, fremgik alene deraf, at alle Partier i Rigsdagen havde kunnet enes om at forbedre Loven. Ved fuld Anvendelse af Loven kunde man bruge 1 Kr. pr. Maaned pr. Indbygger i 15 Maaneder, og der var aldeles ingen Tvivl om, at der var Trang til dette Beløbs Anvendelse. Den anden Del af Andragendet var en Henstilling om, hvorledes Loven efter Andragernes Mening helst burde anvendes. En Del heraf praktiserede man allerede, men der var da ogsaa adskilligt nyt, saaledes Udvidelse af Børnebespisningen og Nedsættelse af Prisen paa de vigtigste Livsfornødenheder. Med Hensyn til dette sidste Punkt skulde Taleren gøre opmærksom paa, at de i Andragendet nævnte Varer og Priser udtrykkelig var anført eksempelvis. Da der endnu ikke forelaa Oplysninger om Udgiften ved Nedsættelse af Prisen paa Livsfornødenhederne, skulde Taleren ikke komme dybere ind paa dette Punkt, men skulde indskrænke sig til at takke Dyrtidsudvalget, fordi det havde sat Undersøgelsen med Hensyn hertil i Værk, og til at bede Udvalget snarest muligt komme med Indstilling. Den nævnte Undersøgelse lod sig vist baade let og hurtigt udføre, baade med Hensyn til

Vareforbrugets Størrelse og den Prislettelse, man med det til Raadighed staaende Beløb kunde give. Der kunde naturligvis være delte Meninger om, hvem man skulde give Del i Prisnedsættelsen. Skulde man følge Andragendet, skulde Prisnedsættelsen udstrækkes til alle, hvad sikkert ogsaa var mest retfærdigt og demokratisk, men hvis de velstillede Repræsentanter i Byraadet ønskede, at kunde daarligst stillede skulde nyde godt af Prisnedsættelsen, kunde man fra Talerens Partis Side ikke have noget imod det. Taleren vilde meget anbefale, at der snarest muligt blev foretaget noget med Hensyn til Kulforsyningen. Fordi Rabatkuponerne for Kul og Kokes kun var blevet brugt i mindre Udstrækning før Nytaar, behøvede der ikke at være mindre Trang nu. Forøvrigt var der sikkert forskellige Grunde til, at ikke flere havde meldt sig ved Uddelingen af Kulkuponerne. En Del havde maaske allerede købt, da Kuponerne kom, og en Del holdt sig maaske tilbage, fordi der fordredes et kontant Beløb, men der var ingen Tvivl om, at der nu var stor Trang til billigere Kul. Desuden var Kulprisen i Mellemtiden blevet skruet betydeligt op, hvilket naturligvis gjorde det vanskeligere for Smaafolk at købe Kul. Blokadepolitikken havde nu gjort det sikkert, at man ikke kunde vente Fragtnedsættelse, saa man kunde lige saa godt straks træffe en Ordning. Kul manglede der jo ikke, men det vilde naturligvis være ærgerligt at skatte til de Kulgrosserere, der skruede Prisen op. Noget maatte der imidlertid gøres, hvis ikke mange fattige skulde fryse. Taleren henstillede, at man modtog Andragendet velvilligt og principielt stillede alle de Penge til Raadighed til Dyrtdsforanstaltninger, som Loven hjemlede Ret

til, samt at Grænsen for Ekstraskatten blev sat ved 6000 Kr.

P. P e t e r s e n kunde som Medlem af Komiteen for Børnebespisningen oplyse, at Børnene fik varm Middagsmad hveranden Dag og varm Mælk og Rundstykker hveranden. Der havde i Aar meldt sig 100 a 200 færre Ansøgere end i Fjor, hvad jo ikke tydede paa, at Trangen var blevet større. Kun en Snes Stykker var blevet afvist, og det var Ansøgere, der havde 2000—2500 Kr. i Indtægt og kun 1 Barn. Komiteen havde drøftet Spørgsmaalet om at give Børnene varm Middagsmad hver Dag og udstrække Bespisningen til Søsken, men Overlærerne havde afvist denne Ordning med den Motivering, at Køkkenforholdene ikke tillod den, og at den vilde være ødelæggende for Undervisningen. Heri maatte man sikkert give Overlærerne Ret, for Skolerne var dog først og fremmest Undervisningsanstalter og ikke Bespisningsanstalter. Naar Børnene fik Middagsmad hveranden Dag og varm Mælk og Rundstykker hveranden, kunde de da heller ikke lide Nød.

M i k a e l J o h a n s e n skulde kun fremsætte enkelte Bemærkninger, da det mest omfattende Spørgsmaal jo var henvist til Undersøgelse. Naar Resultatet af denne forelaa, vilde vel hele Byraadet gøre det bedste for at lindre Nøden. Talerens Gruppe plejede ikke at staa tilbage i den Henseende, hvad jo ogsaa fremgik deraf, at Hr. Simonsen for nylig havde rost den for Humanitet. Det var meget rigtigt, at det var dyre og kritiske Tider, men man maatte dog huske, at Folkene i de krigsførende Lande maatte døje ganske anderledes end os. Kunde man her i Landet nøjes med at maatte indskrænke sig, vilde det være i høj Grad glædeligt. Skulde det i Andragendets Punkt

5 foreslaaede gennemføres, vilde det faa stor Rækevidde. Alene en Prisnedsættelse af 25 Øre pr. Indbygger blev 16000 Kr. om Dagen, saa det vilde forstaas, at det vilde komme til at dreje sig om mange Millioner.

M o u s t e n anbefalede, at man her som flere andre Steder nedsatte Priserne paa de vigtigste Livsfornødenheder, men saaledes, at Nedsættelsen kun kom de daarligst stillede til Gode. Ligeledes anbefalede Taleren at sælge billige Kul fra Gasværket. At kun Halvdelen af de berettigede havde benyttet Kulkuponerne, sagde intet med Hensyn til Trangen, da der jo den Gang slet ikke var Tale om billige Kul. En hl Kokes havde paa faa Øre nær kostet det samme som Gasværkskokes. Taleren henstillede, at Børnebespisningen ikke som sædvanlig hørte op efter de 10 Ugers Forløb.

O l e s e n bekræftede, at Overlærerne, da Taleren i Børnebespisningskomiteen havde stillet Forslag om, at Børnene skulde have Middagsmad hver Dag, havde erklæret dette for praktisk umuligt. Der blev derfor næppe andet at gøre end at fjerne Bepisningen fra Skolerne, hvilket Overlærerne ogsaa stærkt anbefalede. Forhaabentlig vilde Komiteen overveje denne Løsning af Spørgsmaalet, saaledes at Børnene kunde faa Mad hver Dag. Taleren anbefalede Andragendet til Byraadets Velvillie og ligeledes den af Formanden foreslaaede Fremgangsmaade angaaende dets Behandling.

J a k o b J e n s e n udtalte, at som Forholdene var, kunde der ikke bispises flere Børn i Skolerne, og at Bepisningen derfor maatte fjernes fra Skolerne, hvilket jo vilde sige, at der maatte anlægges Køkken andetsteds. Taleren henstillede til Dyrtidsudvalget at overveje og foreslaa Foranstaltninger, hvorefter det offentlige sørger for, at der er til-

strækkelig Brødrug til Befolkningens Forsyning med Brød. I København havde det offentlige forlængst taget sig af denne Sag, medens i Aarhus et Par Forretninger havde leveret billigere Brød end i København og de fleste andre Steder. Denne Ordning kunde ikke blive ved, og desuden blev der større og større Vanskeligheder med at skaffe Rug. Taleren henstillede til Udvalget at faa oplyst, hvor der var Rug at faa, og saa lægge Beslag paa et tilstrækkeligt Kvantum. Efterhaanden som disse vanskelige Tider skred frem, blev Byraadets Medlemmer mere og mere overlæst med Arbejde, saa Taleren kunde tænke sig, at det maaske blev nødvendigt for Byraadet at tilkalde andre Borgere til at forestaa forskellige Ting. Som det nu gik, kunde det næppe blive ved; Arbejdet blev større og større Dag for Dag og naaede snart over de enkelte Medlemmers Kræfter. I Andragendet var nævnt Spørgsmaalet om Prisnedsættelse for Sødmælk. Taleren frygtede imidlertid for, at der vilde blive Mangel paa Mælk. Mælkeforsyningen foregik gennem 2 store Leverandører, hvoraf den ene leverede de $\frac{2}{5}$, den anden de $\frac{3}{5}$, men den største Forretning havde disponeret paa en saadan Maade, at den saa sin Fordel ved at levere Mælken andre Steder end i Aarhus. Skulde det ske, at Aarhus kom til at mangle Mælk, og det havde allerede trukket op dertil, var Tidspunktet kommet, da det offentlige, i dette Tilfælde Regeringen, maatte fremtvinge en Ordning, hvorefter Mælken kom Konsumenterne i Hænde. I alle Henseender trak det op til saa alvorlige Tider for Landet, at man, enten man hørte til det ene eller det andet Parti, maatte forlange, at Levnedsmidlerne, naar de var tilstede, maatte fordeles, og da man ikke kunde forlange, at enkelte Forretninger skulde bløde

altfor voldsomt, maatte det offentlige tage sig af Sagen. Med Hensyn til Mælkespørgsmaalet vilde det sikkert være rigtigst at gøre Regeringen opmærksom paa, at Aarhus var udsat for Mælke-mangel paa Grund af det paagældende Selskabs Dispositioner. For Brændselsforsyningens Skyld maatte Regeringen lægge Beslag paa alle Beholdninger, undersøge hvad de havde kostet og bestemme, hvad Statsmagten kunde give for dem, og hvad Kullene skulde koste i Udsalg. Det var meget beklageligt, at en Del Blade, paa et Tidspunkt da man kunde have faaet mange Kul, skrev imod at indføre dem. Taleren stode paa, at Dyrtilsudsvalget fandt ud af, hvilke Foranstaltninger der vilde være de bedste, og snart kom med Indstilling derom.

Simonsen havde været glad ved at høre Hr. Mikael Johansens første Udtalelser, der havde lydt som en Anbefaling af Andragendet, men kunde aldeles ikke indrømme Rigtigheden af de af Hr. Johansen nævnte svimlende Tal, da der jo efter Dyrtilsloven ikke blev mere end godt 2000 Kr. til Raadighed for Aarhus om Dagen. Maaske kom man lettest til en Prisnedsættelse ved, at Kommunen købte Korn, Kul, Kartofler, Mælk og andre vigtige Livsfornødenheder. Paa Slagtehuset kunde man f. Eks. indrette en udmærket Mælkeforsyningsanstalt.

N. Joh. Laursen var enig i Formandens Forslag til Sagens Behandling. Den stedfundne Diskussion viste, at man befandt sig paa utryg Grund. Der var Vaklen i alle Forhold, og ingen vidste, hvad Varerpriserne vilde være om 8—14 Dage, eller hvorledes Stillingen var i det hele taget. Spørgsmaalet kunde let blive, ikke om Dyrtils, men om man havde Varer nok. Sagen laa

saaledes, at man ikke kunde komme videre i Aften, saa videre Diskussion var i Virkeligheden overflødig. Taleren skulde derfor indskrænke sig til at bede Dyrtidsudvalget følge Situationen fra Dag til Dag og stille Forslag, naar det ansaa det for nødvendigt.

Udsattes.

12. (J. Nr. 46—1916). Cirkulære af 18. Jan. 1917 fra Indenrigsministeriet angaaende **kommunale Dyrtidsforanstaltninger.**

Toges til Efterretning.

13. (J. Nr. 46—1916). Cirkulære af 18. Jan. 1917 fra Indenrigsministeriet angaaende **Forhøjelse af Alderdomsunderstøttelse paa Grund af Dyrtiden,** saalydende:

»Da Dyrtiden stadig vedvarer tilmed i forhøjet Grad, finder Ministeriet Anledning til i Forbindelse med Cirkulære herfra Nr. 198 af 6. November 1915 paany at henstille til de kommunale Bestyrelser hver for sit Vedkommende til Overvejelse og Afgørelse at optage Spørgsmaalet om at yde Personer, der oppebærer Alderdomsunderstøttelse, et midlertidigt Tillæg til denne Understøttelse enten i Naturalier eller Penge.

Det maa anses for paakrævet, at de alderdomsunderstøttede stilles saaledes, at deres Evne til at forskaffe sig de vigtigste Livsfornødenheder ikke paa Grund af Dyrtiden er ringere nu, end den var, forinden de overordentlige Forhold indtraadte. Det følger derfor af Lov Nr. 58 af 13. Marts 1908, at Alderdomsunderstøttelsen bør midlertidig forhøjes, idet der ifølge denne Lovs § 5 som Understøttelse skal ydes, hvad der til enhver Tid behøves til den understøttedes og Families nødvendige Underhold. Som udtalt i fornævnte Cirkulære vil Forhøjelsen kunne ske

uden Ansøgning, idet samtlige Alderdomsunderstøttelser i en Kommune forhøjes efter ensartede Regler.

Det bør udtrykkeligt tilkendegives de alderdomsunderstøttede, at Forhøjelsen er et tidsbegrænset Dyrtidstillæg, ligesom der overfor de refusionspligtige Kommuner bør anføres, hvilke Beløb der udgør ekstraordinære Forhøjelser paa Grund af Dyrtiden. Under Forudsætning af, at den alderdomsunderstøttedes Forhold ikke iøvrigt har forandret sig siden Juli 1914, vil de efter dette Tidspunkt stedfundne Forhøjelser udgøre den ekstraordinært ydede Alderdomsunderstøttelse.

Ligesom der af Statskassen paa sædvanlig Maade vil blive ydet Refusion for Halvdelen af de til ekstraordinære Forhøjelser medgaaede Beløb, saaledes er Kommunerne i Medfør af Alderdomsunderstøttelseslovens § 5 pligtige til i Egenskab af Forsørgelseskommune at yde sædvanlig Refusion for de omhandlede Forhøjelser.

Opmærksomheden henledes paa, at Kommunerne ifølge § 8 i Dyrtidslov Nr. 397 af 28. December 1916 er berettiget til at udskrive Tillægsskat for 1917—18 (for København og Frederiksberg 1918—19) til Dækning af Kommunernes Andel i ekstraordinær Forhøjelse af Alderdomsunderstøttelse, ydet i Medfør af fornævnte Cirkulære af 6. November 1915 eller nærværende Cirkulære; med Hensyn til Udskrivning af Tillægsskat til Dækning af Udgifterne til nævnte Formaal i 1916—17 (for København og Frederiksberg tillige 1917—18) henvises til § 7 i Lov Nr. 320 af 22. December 1915.

Et Antal Aftryk af nærværende Cirkulære

vil blive fremsendt til Fordeling mellem samtlige kommunale Bestyrelser i Amtet.«

Toges til Efterretning.

14. (J. Nr. 534—1916). Til Erklæring forelaa Andragende til Stiftamtet fra **Politibetjentene om Forhøjelse af Rejsediæter.**

Fra Fattigudvalget forelaa følgende Indstilling af 22. Jan. 1917:

»Idet man tjenstligst tilbagesender vedlagte med Byraadets Skrivelse af 25. ds. til Erklæring fremsendte Sag om Forhøjelse af Rejsediæter for Politibetjente i Aarhus, skal man bemærke, at man paa Grund af Refusionsreglen i Fattiglovens § 55 overfor andre Kommuner kun kan beregne for hjemsendte fattige de i Cirkulære Nr. 239 af 30. September 1901 fastsatte 4 Kr. i Diæter pr. Dag, og at man ikke har Hjemmel for at afholde noget overskydende Beløb af Aarhus Fattigvæsen alene.

Men der vilde formentlig intet kunne erindres imod, at det fornævnte almindelige Cirkulære blev søgt ændret gennem Indenrigsministeriet paa Grund af Dyrtiden.«

Formanden forelagde Indstillingen og udtalte, at der vel ikke var andet at gøre end at følge denne, men Taleren vilde dog henstille til Fattigudvalget at søge Dispensation for en Tid fra Bestemmelsen om Rejsediæter, da Politibetjentene jo absolut ikke kunde klare sig med 4 Kr. om Dagen paa Rejse.

Indstillingen vedtoges.

15. (J. Nr. 544—1916). Indstilling fra Skoleudvalget om **Haveanlæg ved Marselisborg Skole**, saalydende:

»Idet henvises til medfølgende Overslag og Tegning fra Stadsgartneren indstiller Skoleudvalget herved til det ærede Byraad at bevilge

3400 Kr. til Regulering af Terrænet og Anlæg af Haven ved Marselisborg Skole.

Man skal i den Anledning tilføje følgende:

Imellem Skolebygningen og Vejen ud til Friheden indrettes et Anlæg, og Vejen ud til Skolens Gavl ændres.

Af Haven anlægges den Syd for den ny Skolebygning beliggende Del som en lille botanisk Have, som Læreren i Naturkundskab skal have Opsyn med.

Den Del af Haven, som ligger mellem den gamle Alle og Legepladsen, knyttes til denne og tænkes anvendt til Ophold i Frikvarteret for de ældre Disciple efter Rektors nærmere Bestemmelse.

Den øvrige Del af Haven, Øst for Alleen, overlades indtil videre Rektor til Benyttelse. En Skrivelse vedlægges, hvoraf det fremgaar, at Rektor har forpligtet sig til selv at holde sin Have i Orden, naar Skoleudvalget lader den anlægge, samt at Skoleudvalget har forbeholdt sig Ret til eventuelt at lægge en Del af det Rektor overladte Areal til den mindre Lejlighed i den gamle Skolebygning, naar der en Gang bliver Lejerskifte.«

N. J o h. L a u r s e n forelagde og gennemgik Indstillingen og oplyste dernæst, at Forslaget fra først havde krævet et noget større Beløb, men at det var lykkedes Udvalget at faa Udgiften bragt ned og dog faa en god og forstandig Plan for Regulering af Forholdene derude.

C h r i s t e n s e n kunde ikke anbefale Indstillingen. Naar man ikke vidste, hvor længe det paagældende Areal kunde være Have, var det for stort et Beløb at anvende til Beplantning, og naar man gav Rektor en god Løn, kunde man nok

nøjes med at leje Haven ud til ham. Taleren henstillede til Udvalget at tage Sagen tilbage og finde en anden Ordning, da den nu foreslaaede var uheldig i flere Henseender ogsaa med Hensyn til, at Skolebetjenten efter den vel nok vilde blive brugt til at holde Rektors Have i Orden.

N. Joh. Laursen hævdede, at Haveforholdene derude ikke kunde blive liggende hen som nu. Ved de andre Skoler lod Udvalget Haverne passe, saa i Virkeligheden blev Rektor noget ugunstigere stillet end de andre Overlærere, eftersom han selv skulde sørge for Pasningen af sin Have. Hvis Rektor og Skolebetjent kunde blive enige om, at den sidste skulde passe Haven og Rektor betale derfor, kunde vel ingen have noget imod det. Iøvrigt troede Taleren nok, at Skolebetjenten skulde vide at staa paa sin Ret, han havde ikke været helt billig det halve Aar, man havde haft ham. Medlemmerne behøvede ikke at tage ham under Vingerne, han kunde nok klare sig selv.

Christensen havde ikke gjort Forsøg paa at tage Skolebetjenten under Vingerne, men fandt det ikke ganske utænkeligt, at Rektor vilde udnytte Skolebetjenten noget ved Pasning af sin Have, naar han skulde passe den øvrige Have. Det var ingen Nytte til at udlægge saa stor en Have til Rektor, en Del maatte nok kunne sælges til Villagrunde.

Jakob Jensen maatte gøre opmærksom paa, at Rektor kun skulde have en Brøkdæl af Haven. Et Stykke skulde fremdeles lejes ud til Gartneri, saa der var kun Tale om at gøre Haven ved Skolen i Stand. En stor Del af Udgiften skulde medgaa til en ganske nødvendig Udvidelse af Legepladsen, idet det var Meningen, at en Del af Haven

skulde anvendes til Spadsereplads for de ældre Elever, saaledes at der mellem denne Del og den egentlige Legeplads, hvor de smaa skulde kunne lege, blev opsat et ganske lavt Hegn. En anden Del af Haven skulde indtages til botanisk Have, da Skolen ogsaa maatte eje en saadan. Til disse Formaal medgik ca. 2800 Kr., saa der blev kun godt 500 Kr. tilbage til Anlæg af Rektors Have, hvoraf en Del endda senere maaske skulde lægges til den anden Lejlighed derude, naar der blev Lejerskifte. Selv om man vilde lade Rektor betale 1 Øre pr. □ Alen i Leje, vilde det kun blive et Beløb, der knap var værd at tale om. Forøvrigt var Udgiften til Anlæg af Skolebetjentens Have indbefattet i de 500 Kr.

Christensen ønskede oplyst, hvor mange Kvadratalen Rektors Have udgjorde.

N. Joh. Laurson hævdede, at der maatte bringes Orden i Forholdene ved denne som ved de andre Skoler.

Jakob Jensen oplyste, at Rektors Have blev ca. 2000 □ Alen stor.

Indstillingen vedtoges.

16. (J. Nr. 488—1916). Andragende fra Overlægerne og Inspektøren ved Marselisborg Hospital om **Forbedring af Fortovet i de Mezas Vejs.**

Fra Brolægningsudvalget forelaa Indstilling om, at der lægges en med Slagge og Grus belagt 1,6 m bred Rabat paa begge de Mezas Vejs Fortove fra det Punkt, hvor Bebyggelsen standser ud til Vejen, der fører til Marselisborg Hospital, samt om, at Udgiften, 500 Kr., afholdes paa Marselisborg-kontoen.

Formanden forelagde Indstillingen.

Mousten bemærkede, at Ulempen navnlig kom af, at Grundvandet løb over Fortovet. Tale-

ren vilde derfor henstille, at der blev lavet en Grøft til at modtage Grundvandet.

Indstillingen vedtoges.

17. (J. Nr. 547—1916). Indstilling fra Brolægningsudvalget angaaende **Tverprofil for Silkeborg Landevej.**

Indstillingen vedtoges.

18. (J. Nr. 300—1916). Indstilling fra Sygehusudvalget angaaende Justitsministeriets Cirkulære af 31. Juli 1916 om **Behandlingen af Fnatpatienter.**

M o u s t e n oplyste, at Fnatpatienter ifølge Loven skulde behandles vederlagsfrit, og at Behandlingen her hidtil var sket ved Indlæggelse paa Marselisborg Hospital. Efter Ministeriets Cirkulære skulde Fnatpatienterne imidlertid behandles efter samme Regler som Patienter, der led af Kønssygdomme. Hovedforskellen mellem Behandlingen af disse 2 Arter af Sygdomme og andre smitsomme Sygdomme som Tyfus og Difteritis laa altsaa i, at de sidstnævnte Sygdommes gratis Behandling foregik paa Hospital, medens de førstnævnte ogsaa kunde behandles i Hjemmet. Udvalget ansaa det imidlertid for meget uheldigt at lade Fnatpatienter blive hjemme. Det var mest fattige Folk, det drejede sig om, og det var langt fra heldigt, at de gik hjemme og kludrede med Sygdommen. I København blev alle Fnatpatienter henvist til Hospitalet, og den samme Ordning ønskede man ligesom hidtil at praktisere her, men da Cirkulæret syntes at gaa lidt i anden Retning, indstillede Udvalget, at man spurgte Justitsministeren, om der var noget til Hinder derfor.

F o r m a n d e n ansaa det for rigtigt at rette den foreslaaede Forespørgsel til Justitsministeriet, saa meget mere, som Epidemikommisionen, for

hvem Sagen havde foreligget, ikke havde udtalt sig om Grunden til, at den ønskede en anden Fremgangsmaade end den her hidtil brugte.

N. J o h. L a u r s e n vilde finde det nok saa klogt at fortsætte med den gamle Fremgangsmaade og se, hvad der kom ud af det. Noget videre kunde der jo ikke ske ved det. For alle Parters Skyld vilde det sikkert være bedst, at Fnatpatienter ikke fik Lov at gaa hjemme, men kom paa Hospitalet. I hvert Fald burde Sagen behandles saaledes, at Ministeriet kunde se, at Byraadet bestemt ønskede Hospitalsbehandling.

J. C. P e t e r s e n oplyste, at begge Overlæger paa Marselisborg Hospital var enige med Udvalget i, at det mest betryggende var, at Fnatpatienterne kom paa Hospitalet. Da Ministeriet udsendte Cirkulæret, havde det vist mest tænkt paa Byer, hvor Hospitalsordningen ikke var saa god som her i Byen.

Indstillingen vedtoges.

19. (J. Nr. 538—1916). Andragende fra »**Samaritanen**« om Udbetaling af det paa Budgettet opførte Tilskud af 2000 Kr.

F o r m a n d e n meddelte, at Beløbet var opført blandt de Bevillinger, der beroede paa Byraadets nærmere Bestemmelse.

Bevilgedes.

20. (J. Nr. 2¹⁹⁹—1916). Andragende om **Dispensation fra Bygningsvedtægtens § 6** for Niels Ebbesensvej Nr. 29.

Anbefaledes.

21. (J. Nr. 2²⁰¹—1916). Andragende om **Dispensation fra Bygningslovens § 6 og Bygningsvedtægtens § 19** for Høegh Guldbergsgade Nr. 117.

Anbefaledes.

22. (J. Nr. 2²⁰⁰—1919). Andragende om **Dispensation fra Bygningslovens § 21** for Ewaldsgade Nr. 15.
Anbefales.
23. (J. Nr. 2¹⁹⁸—1916). Andragende om **Dispensation fra Bygningslovens § 21 og Bygningsvedtægts §§ 14 og 19** for Jægergaardsvej Nr. 48—50.
Anbefales.
-